

Móra Ferenc: A VILÁG VÁNDORA

Zuhog odakint a zápor. Az eresz alól nézem az esőt. Egy csöppecske a tenyerembe is hullott. Beszélgetek vele.

-Nini, csöppike! Nézd, mennyi testvéred van odakint! Kieresszelek-e közéjük?

- Ha hívnak, megyek, hiába marasztalsz. Ha nem hívnak, maradok, hiába küldesz.

- Összeszorítom a markomat. Akkor meg se bírsz mozdulni.

-Úgy eltűnök, hogy észre se veszed.

-Hogy csinálod azt, csöppecske?

- Szállok szárny nélkül, járok láb nélkül. Én vagyok a világ vándora.

- Hol jártál már, csöppikém?

- Patak elvitt a folyóba, folyó elvitt a tengerbe. Tengerből a nap fölkapott, szelek szárnya hordozott. Égen szálló felhő voltam, tenyeredbe onnan hulltam.

- Öreg is lehetsz te akkor, mint az országút.

- De megfiatalodom minden percben. Ma vízcsepp vagyok, holnap pára, holnapután harmat a patakparti nefelejcsen.

- Fáradt lehetsz, cseppecském. Tudod mit? Maradj itt nálunk.

- Nem lehet. Már hívnak, mennem kell.

- Hova mennél? Ki parancsol neked?

- A nap az én uram, parancsolóm. Akárhonnan fölszippanthat, ha akarom, ha nem.

- Nem, én megvédelmezlek, csöppikém. Belebújtatlak egy pohárkába. Leviszlek a méhesbe. Ott ugyan meg nem talál a nap.

Erre már nem felelt a csöppecske. Nézem a tenyeremet: hát

már nincs ott. Fölszippantotta a hirtelen kisütő nap. A világ vándora már az égen van aranyszélű felhőben.